

Carmen, de Vamp van Sevilla

Rudy Geldhof

Toneelspel van Rudy Geldhof

In 10 taferelen

Zeer vrij naar de opera "Carmen" van Georges Bizet

Een frivol, doch belerend spel ter bezinning over de situatie van de vrouw in onze mannenmaatschappij

Voor het eerst opgevoerd door N.V.T. De Waag in Teater 't Natiepeerd, Antwerpen.

Première: 18 februari 1976

Een spel voor drie actrices en één acteur

(Terwijl het publiek plaatsneemt, wordt de biografie van Bizet voorgelezen, op band, door een vrouw, die zich fel engageert, ze staat duidelijk aan de kant van Bizet. De tekst mag eventueel in het Frans gesteld worden)

Georges Bizet is, zoals bekend, een beroemd 19e-eeuws operacomponist. Meer dan "Les Pêcheurs de Perles" is "Carmen" zijn meesterwerk, opera die echter totaal werd gekraakt, zowel door het premièrepubliek als door de 19e-eeuwse perskritiek, die zich ontpopte als een allesvernietigende mastodont vol vooroordelen, onkunde, kinderachtigheid, gefrustreerdheid, platvloersheid en nog meer van dat lekkers. Zodoende was het eeuwige negatieve doel van de perskritiek weer eens bereikt: een zoveelste slachtoffer was gemaakt! Immers, na het falen van zijn "Carmen", stierf de componist, Georges Bizet, eenzaam en misprezen in zijn buitenverblijf te Bourgival. Maar hij herrees! Namelijk door het grote succes dat "Carmen" nadien begon te kennen. De opera veroverde de hele wereld. Alle beroemde operahuizen wilden en willen deze ene naam steeds opnieuw op hun affiche: "Carmen".

(Het licht in de zaal gaat uit, het podium blijft halfduister, er is awoertgeroep van een theaterpubliek hoorbaar)

(De contouren van een man, die vol angst het podium komt opgerend, worden zichtbaar. Hij stoot angstkreten uit)

Bizet Au secours! Au secours! Où est la sortie? La sortie! Au secours! (Hij botst tegen de pianoetsen. Wanklanken) Merde! Merde alors! (Vol licht op scène. Bizet is duidelijk zichtbaar nu: 19e-eeuws brilletje, artiestenstrik, haar met een scheiding in het midden. Bizet is verblind door het felle licht, hij wrijft in zijn ogen) Merde! La lumière! La lumière! Merde! (Plots bemerkt hij het publiek. Schrikreactie. Hij slaakt een kreet en wil wegvlugten. Op dat moment komt criticus I met een ferme sprong het podium opgesprongen)

Criticus I (Gespeeld door een actrice met papieren knuppel in de hand. Ze is helemaal gekleed in krantenpapier. Zeer agressieve houding. Tot de geschrokken Bizet) En toen verschenen op het toneel, niet alleen de spelers en de mensen die de technologie bediend hadden, maar de auteur zelf...

Bizet (Is gerustgesteld. Stelt zich voor) Bizet. Georges.

Criticus I ... en zijn dame...

Bizet Madame Bizet.

Criticus I Aan haar werd een prachtig bloemstuk aangeboden... (Met de papieren knuppel, begint ze op Bizet los te slaan. Deze tracht vergeefs weg te kruipen) Het decor, dat voornamelijk bestond uit een modern salon, moest in niets onderdoen voor de decors van beroepsgezelschappen. Het op- en afgaan van de acteurs was verrassend en de zaal was goed verwarmd. Alle zetels waren bezet, buiten twee achteraan, het doek werd geopend, het licht ging aan, en daar begon zich voor onze ogen een stuk af te spelen dat zo prachtig was, zo prachtig, zo prachtig...

- Bizet (Slaagt er tenslotte in te ontsnappen. Hij bereikt de piano, heeft een idee. Hij tokkelt nerveus met de twee vingers de toreadoraria uit "Carmen")
- Criticus I (Kan haar voeten niet meer van de grond krijgen, hoe ze het ook probeert. Ze gaat geweldig tekeer, als een vastgeprikte vlinder)
- Bizet (Merkt dat de magie van de muziek in zijn voordeel speelt, hij herademt, genietend van zijn overwinning. Hij tokkelt nonchalant verder, overmoedig wordend)
- Criticus II (Komt te voorschijn van achter de piano. Eveneens gespeeld door een actrice die gekleed is in krantenpapier. In de ene hand houdt ze een poppetje, dat Bizet voorstelt. Tussen haar tanden zitten een viertal priemen. Ze neemt tergend langzaam, dreigend, een priem uit de mond, en doorsteekt de pop)
- Bizet (Uitroep van pijn. Nu pas bemerkt hij criticus II) Ai! (Hij deinst achteruit, achtervolgd door criticus II)
- Criticus II De acteurs verloren zich in tekstgetrouwe zeggings in fraaie prosodie, zonder directe aansluiting bij de humane ondergrond. Verder: een vrijblijvende esthetische show, in plaats van de interne lading van het stuk... Alles geprojecteerd in een meer hallucinante vorm dan de tekst suggereert, een a-realistische bewegingsleer...
- Bizet (Slaat op de vlucht, maar wordt de weg versperd door criticus I, die opnieuw kan bewegen: de magie van de muziek is verbroken)
- (Nu speelt zich een scène af waarbij criticus II naalden steekt in de Bizet-pop, en criticus I Bizet hard aanpakt met haar knuppel. Bizet krimpt ineen van de pijn, criticus I grijpt Bizet beet, scheurt een stuk krant van haar kleding, maakt er een prop van en duwt hem in Bizets mond. Bizet spartelt nog even tegen en sterft dan de verstikkingsdood)
- Criticus I (en criticus II schudden elkaar nu de hand, tevreden het lijk van Bizet beijkend. Door elkaar rammelen ze de volgende tekst af)
 Het kleine theaterzaaltje had zijn eigen charme. Men kon de acteurs van dichtbij zien bewegen en acteren en mimeren. Toen verschenen op het toneel: niet allen de spelers en de mensen van de technologie, maar ook de auteur zelf en zijn dame. Aan haar werd een prachtig bloemstuk aangeboden. Alle zetels waren bezet, het doek werd geopend, het licht ging aan, en daar begon zich voor onze ogen een boulevardstuk af te spelen, net als op de boulevard in Parijs.
 (Plots is een bewonderend gefluit hoorbaar. De twee critici kijken verrast op. Er volgt een mitrailleursalvo. De critici stuiken neer, al stervend nog de laatste zinnen van hun recensies brabbelen)
- Bizet (Komt tot leven. Hij stelt tevreden vast dat de critici uitgeschakeld zijn en neemt de prop uit zijn mond)

- Verpleegster (Komt op. De verpleegster is een zeer sexy geklede vrouw met een verpleegsterskapje op het hoofd. Ze komt heupwiegend tot bij Bizet)
- Bizet (Bemerkt haar en maakt zich klaar om op heel galante wijze kennis met haar te maken. Hij stapt op haar toe)
- Verpleegster (Tovert een minuscuul damesrevolver te voorschijn en schiet Bizet neer)
- Bizet (Grijpt naar de wonde die de kogel in zijn buik geslagen heeft. Hij staart de verpleegster vragend, smekend aan) Mais, madame, quand même...
- Verpleegster (Heupwiegt tot bij Bizet. Bizet valt neer op de knieën en grijpt de verpleegster vast, wat een soort genotsreutel bij haar ontlokt. Ze streelt het hoofd van de stervende Bizet. Met hese, hete stem) Je t' aime, parce que tu souffres. (Black-out. Muziek: Ouverture van "Carmen")
-

- Bizet (Als het licht aangaat, zit Bizet aan de piano, hij componeert. Muziek uit "Carmen" is hoorbaar)
- Lief meisje (Een freel, blond meisje komt het podium opgestormd. Zonder Bizet te storen blijft ze hem vol aanbidding aanstaren, romantisch op de muziek meedeinend)
- Tiener (Een jong meisje, gekleed als een moderne tiener komt het podium opgehuppeld. Ze heeft een picknickmand en een radio bij. Ze kiest zich een knus plekje uit, spreidt een doek open en gaat zitten. Ze zet de radio aan. Oorverdovende rockmuziek is hoorbaar. De muziek uit "Carmen" is verdwenen. De tiener geniet geweldig van haar muziek. Bizet is zijn inspiratie kwijt, hij maakt hulpeloze gebaren, tot hij de tiener bemerkt. Hij stapt op haar toe, neemt haar de radio af. Hij breekt de radio open en smijt er het ene onderdeel na het andere uit. De rockmuziek verdwijnt. Er is geen muziek meer hoorbaar nu)
- Lief meisje (Heeft ondertussen een rode roos op de pianokruk gelegd)
- Bizet (Gaat opnieuw aan zijn piano zitten, tevreden dat de storende rockmuziek verdwenen is. Hij springt onmiddellijk op een kreet van pijn slakend. Hij bemerkt de roos, verscheurd ze en werpt de resten in het rond)
- Lief meisje (Begint onbedaarlijk te huilen. Ze loopt af)
- Bizet (Tevreden. Hij groet het publiek) Enfin... seul! (Hij is eerst van plan om door te gaan met componeren, maar kan het niet laten om de radio, dat mysterieuze voorwerp, te onderzoeken. Hij drukt op een knopje en zwakjes wordt muziek uit "Carmen" hoorbaar. Hij is gevlaid. Hij begint nu gejaagd de onderdelen terug in de radio te smijten. De muziek zwelt aan, het is de toreadoraria. Bizet

gaat haastig door met componeren, ditmaal in hurkzit, in het midden van de scène. Hij werkt goed door, tot achter hem de Spaanse Dame opkomt)

Spaanse Dame (Spaanse traditionele klederdracht, wijde hoepelrok. Ze komt achter Bizet staan)

Bizet (Voelt haar aanwezigheid en stoot angstkreten uit) Non... non... ayez pitié!

Spaanse Dame (Heft haar rokken op en laat Bizet eronder verdwijnen. Ze heft een hysterisch gelach aan, terwijl ze een schapebout van tussen haar rokken haalt en er gretige happen van neemt)
(Black-out)

(Schraal verlichte plek. Een man in wachtende houding: regenjas, opgeslagen kraag, deukhoed diep over de ogen, sigaret in de mond. Enige beweging: nerveus bewegende handen in de zakken van zijn regenjas. Men hoort een bus naderen. De man schiet in beweging. Men hoort de bus halt houden, dichtbij. De man kijkt in de richting van de bushalte. Nerveus slaat hij zijn kraag omlaag, dan weer omhoog. Hij trekt gespannen aan zijn sigaret. Men hoort de bus opnieuw vertrekken. De man gaat in het donkerste hoekje staan, roerloos. Hij bedenkt zich snel en werpt zijn sigaret weg. Hij is klaar nu)

Vrouw (Komt op. Regenjas. Grote tas. Ze stapt kloek door, in zichzelf gekeerd. Ze loopt bijna tegen de man aan. Ze schrikt hevig)

Man (Haalt rustig een pakje sigaretten uit zijn zakken) Excuseer madame. Als ik vragen mag. Hebt ge soms geen vuurtje bij? Een luciferke? Of is het juffrouw? Ik weet niet...

Vrouw (Aarzelt even en wil dan doorstappen)

Man (Doet een onopvallend stapje opzij, haar de weg versperrend. Uiterst vriendelijk) Ge zijt toch van hier? Verstaat ge Vlaams? Est-ce que...

Vrouw Ja. (Ze zoekt snel in haar tas)

Man (Ondertussen) Gewoon een luciferke. Voor mijn sigaret. Of een allumeurke.

Vrouw (Heeft haar aansteker gevonden en wil de man vuur geven. Haar handen beven. De aansteker doet het niet, waardoor ze nog zenuwachtiger wordt)

Man Ge beeft. Ge moet toch niet beven. Is er iets? (Terwijl zij het hoofd schudt, haar angst vruchteloos wegslikkend, legt hij zijn handen om de hare, zonder vuur te nemen) Ge zijt toch niet bang van mij?

Vrouw (Schudt het hoofd. Ze trekt haar handen terug)

Man (De man neemt zelf vuur, en blijft de aansteker daarna vasthouden, de vrouw recht in de ogen aankijkend) Het is niet mijn intentie iets te misdoen. Ik ben geen kwaai. Integendeel. Ik zou zo lief kunnen zijn voor u.

Vrouw (Doet een hulpeloze beweging naar de aansteker)

Man (Blijft hem vasthouden) Dat weet ge misschien niet, maar ik zie u zo dikwijls. Ieder keer als ge van die bus stapt. Wist ge dat? Ik sta hier altijd.

Vrouw (Wil dringend weg) Mijn aansteker, ik zou graag mijn aansteker... (Ze steekt haar hand uit, terwijl ze reeds doorstapt)

Man (Grijpt haar bij de pols, nog zonder geweld)

Vrouw (Rukt zich los, wil wegvlugten. De man grijpt haar opnieuw bij de pols, de vrouw spartelt tegen) Laat me! Laat me!

Man (Geeft haar een oorveeg. De vrouw gilt hard. Nog een oorveeg. De vrouw gilt harder. Drie korte rake oorvegen. Kort, krachtig, bevelend) Mond dicht. Geen gejack, verstaan! Doen wat ik zeg! Dan geen slagen meer. Mond dicht! Vooruit... kleren uit. Vooruit geen miserie!

Vrouw (Heft een hysterisch gegil aan)

Man (Grijpt haar vast, haar met de hand de mond snoerend. Na een poos, van zodra de vrouw ophoudt met zich te verweren, sussend) Ik heb 't u nog gevraagd, geen miserie. Ik heb het al gezegd, ik ben een mens, ik ben geen beest. Als ge doet wat ik zeg, doe ik u geen kwaad. Ik kan lief zijn. Juist doen wat ik zeg. Niets meer zeggen. Rustig nu, rustig. (Hij verwijdert geleidelijk zijn hand van haar mond)

Vrouw (Zonder weerstand nu, doodsbang, trillend op haar benen)

Man Doe uw kleren uit. Vooruit. Eerst uw impermeabel. (Ze reageert niet snel genoeg. Zeer dreigend nu) En rap godverdomme! Eerst uw impermeabel!

Vrouw (Begint wat knopen los te maken)

Man Rapper!

Vrouw (Gehoorzaamt)

Man (Vergoelijkend) Het is seffens voorbij. Ge gaat nu een keer zeer lief zijn voor mij. Eén keer in gans uw leven. Eén keer! (Hij duwt haar de struiken in en volgt haar)
(Black-out. Muziek: Missa Solemnis, Beethoven)

Man	(Komt van tussen de struiken, zijn regenjas aantrekkend) Voilà. Haast u een beetje. Hier. (De vrouw is hem gevolgd. Hij werpt haar haar regenjas toe) Haast u. Of hoort ge niet goed? Ge ziet 't nu zelf. Zo erg was het nu ook niet. Het is al gedaan. Het is juist of dat er niets gebeurd is.
Vrouw	(Knoopt haar bloesje toe, stil snikkend, vol machteloze woede, totaal vernederd)
Man	Ge hebt toch alles weer aan, hé. Luister, gij, ik ben geen beest. Ik ga nu weg. Maar pas op. Luistert ge? (Hij grijpt haar bij de nek) Ik zeg, ik ga nu weg. Maar pas op, ge moet het niet in uw kop steken om subiet naar de police te lopen. Die hebben er niets mee te maken. Hoort ge dat? Ik ga weg nu. Laten we goed overeen komen. Gij blijft hier, en ge telt tot 500. Eerder gaat ge hier niet weg. Loopt ge eerder weg, dan sla ik u een breuk. Zijn we akkoord?
Vrouw	(Knikt van ja)
Man	Begin. (Hard) Begin ermee. Eén, twee, drie...
Vrouw	Vier, vijf, zes...
Man	Zo is 't goed. Ge hebt me verstaan. Tot 500. Ik ben weg nu. (Hij doet alsof hij weggaat, maar verbergt zich in de struiken, de vrouw in het oog houdend)
Vrouw	(Telt nog een poosje voort, begint dan schichtig, huiverig rond te kijken, en zet het ineens op een lopen. Ze loopt recht in de armen van de man)
Man	(Grijpt haar ruw vast) Zeventien. Ge zit nog maar aan 17. (Hij verkoopt haar een stamp) We waren toch afgesproken dat ge tot 500 zou tellen. (Hij stompt haar opnieuw) Ik ben geen beest, maar als ge een beest van me wilt maken, moet ge 't zelf maar weten. (Hij slaat haar in het gelaat) Wat had ik gezegd. Geen police had ik gezegd. Geen miserie!
Vrouw	(Is huilend van de pijn neergevallen)
Man	(Trapt tegen haar. Hij laat haar dan even met rust en knielt bij haar neer, haar bij het haar grijpend, zijn gelaat dicht tegen het hare) Gaat ge nu naar me luisteren? Tot aan 500 gaat ge nu tellen. Tot aan 500. Ga op uw benen staan. (Hij sleurt haar recht) Begin. Eén, twee, drie...
Vrouw	Vier, vijf, zes...
Man	Nu kunnen we zaken doen zie. Niet te rap: negen, tien, elf...
Vrouw	(Gaat hortend door met tellen)
Man	Ik ga weer weg nu. Niet ver. Ik houd mijn oog op u. Zo telt ge goed nu. Veertien, vijftien... (Hij verdwijnt tussen de struiken)

- Vrouw (Ineen gedoken in een hoekje, blijft ze met gedempte stem voorttellen, gedurende de volgende scène)
- Lief Meisje (Komt op. Zwevende, romantische manier van bewegen. In het midden van het podium laat ze zich op de knieën neerzakken. De blik waarmee ze in de verte staart is die van een hopeloos verliefd meisje)
- Jonge Kerel (Komt met één gigantische sprong op scène gesprongen. Hij heeft een harp in de hand. Het cynisme waarmee hij het Lief Meisje bekijkt contrasteert fel met de romantiek van zijn woorden. Tot het meisje)
 Laat mij rond U bewegen, als een planeet om haar zon.
 Laat mij de ontdekkingsreiziger zijn naar de diepten van uw ziel.
 Geen penseel ter wereld kan weergeven de blankheid van uw gelaat.
 Dat brozer is dan eenmalig oosters porselein.
 Geen kunstenaarshand kan de sierlijkheid aan waarmee u uw haar tooit tot een meesterwerk van verfijning.
 Uw glimlach: een droomlandschap verzonken in ochtendnevele.
 Uw rustige waardigheid: een onpeilbare, rimpelloze binnenzee.
 Uw ogen: donker stralende diamanten, gewonnen uit onbekende Kaukasische gebieden.
 Uw mond doet denken aan Zuidzeevruchten, met zorg bewaard in warme diepten van Caribische zeeën.
 Als u lacht, schijnen uw tanden als parelmoer.
 Als u weent, wil ik uw tranen bewaren als kostbaar kristal.
 Dromen van verpozing aan uw hals, zoals in de koelte van pas ontstane bergstromen.
 Het in gedachten bijna beroeren van uw ebbenhouten schouders.
 De niet uit te spreken wens om wegzinkend gekoesterd te worden in uw armen.
 Warmwaterbronnen na tochten door ijskoude vlakten.
 Uw handen: de vluchtende zachtheid en eeuwigdurende gouden Saharastranden.
- Dorpsidiote (Is ondertussen opgekomen. Idioot voor zich uit starend eet ze een appel)
- Jonge Kerel (Zijn aandacht wordt hoe langer hoe meer getrokken door de Dorpsidiote. Tot hij haar tenslotte vastgrijpt, en haar, op de muziek van "Last Tango in Paris", in zeven haasten verkracht)
- Lief Meisje (Begint hard te huilen, terwijl de Jonge Kerel van de dorpsidiote wegspringt en vol wroeging afgaat)
- (Onder het horen van fragmenten uit "Missa Solemnis" van Beethoven en terwijl het licht zachtjes uitgaat, begint de Vrouw harder te tellen, snikt het Lief Meisje zachtjes en gaat de Dorpsidiote door met het eten van haar appel)
 (Fade out)
-

(Huiskamer. Een volkse vrouw zit aan tafel. Nerveus. Kijkt op haar horloge. Humeurig. Ze hoort hoe aan de buitendeur gemorreld wordt. Ze beseft dat haar man er aankomt. Ze zet een uiterst vriendelijk gezicht op)

- Jozef (Komt de kamer binnengewaggeld, dronken, zeer humeurig, laat zich op de stoel aan tafel neerzakken)
- Liza Daar ben je lieverd!!! (Ze wil hem een kusje geven, maar wordt brutaal weggeduwd) Ben je moe, schat? Veel werk gehad? Schat?
- Jozef Eten!!!
- Liza Honger, schat? Wacht, ik heb je wat lekkers klaargemaakt. (Ze wipt snel even in de keuken en zet een bekpan met aardappelen voor Jozefs neus. Ze begint met de vork haar man te voeden) Zeker even aangelopen in de stamkroeg, schat? Zeg, schat, waren de vrienden er? Was Gerard er? (Ze vleit zich tegen Jozef aan)
- Jozef (Duwt haar weg)
- Liza Weet je, schat. Ik heb een verrassing voor je. Een verrassing.
- Jozef (Luistert niet naar haar)
- Liza (Loopt naar de hoek. Ze doet de handelingen als bij het aanzetten van een televisietoestel. Geluiden van een reportage van een voetbalmatch) Er zijn uittreksels, een voetbalmatch. Anderlecht - Barcelona.
- Jozef (Schiets recht) Anderlecht - Barcelona!!! (Al etend verliest hij het televisietoestel geen moment meer uit het oog)
- Liza (Na een poos) Zeg, schat, weet jij dat ons jongste haar eerste woordjes gesproken heeft vandaag? Dada, zei het. Dada.
- Jozef (Reageert niet, hij volgt het voetbal)
- Liza (Na een poos) Schat, ben je uitbetaald, vandaag? Hé schat, ben je uitbetaald?
- Jozef (Rechtspringend) Godverdomme! Dit is geen buitenspel. Verdomde klootzak van een arbiter. De bal kwam van de tegenstander. Dief! Dief! (Ondertussen laat hij zich gewillig het loonzakje ontfutselen door Liza) Dief! Dief!
- Liza Dief! Dief! Dief!
- Jozef (Na een poos) Godverdomme! Dat beeld!
- Liza (Is onmiddellijk rechtgesprongen en begint aan de knopjes te draaien) Goed zo?
- Jozef Scherper.

Liza En zo?

Jozef Te veel sneeuw.

Liza En zo?

Jozef Weg! Ga weg! (Liza springt opzij) Oei! Een prachtschot. Dat kan ie. Had allang in de eerste ploeg moeten zitten. Zo 'n kanon. (Plots) Godverdomme! Is het al gedaan? Is dat alles wat ze geven van die match? Zet dat ding af. En ik maar taksen betalen.

Liza (Zet het toestel af)

Jozef (Hij heeft genoeg gegeten. Hij schuift zijn stoel achteruit en laat zich achterover zakken. Zijn maag rispt op. Hij laat een wind. Hij zet zijn broek open. Hij blijft onbeweeglijk zitten en met vertrokken gezicht voelt hij aan zijn pijnlijke maag)

Liza Last van je maag, schat?

Jozef Jaaaa....

Liza (Ze begint hem te masseren, eerst zijn buik, dan zijn nek) Al beter?

Jozef (Knikt instemmend, het doet hem deugd)

Liza Ach, schat, als je eens wist hoe ik naar je verlangd heb, de hele dag. Ik voel me zo goed, schat. Zo heet. Ik verlang zo naar je schat. (Ze knoopt zijn das los en wurgt haar man. Black-out)

(Scène is leeg)

Bobo (Komt op, sluipende gang. Gemaskerd. Draagt een zak over de schouders. Fopspeen om de hals. Onder de arm: 4 paaltjes en een grote rol ijzerdraad. Hij loert omzichtig om zich heen, deponeert de zak in het midden van de scène. Hij slaat de palen in de grond en begint ze met ijzerdraad met elkaar te verbinden, aldus een soort boksring makend. Ondertussen)
Nu ben je van mij. Van niemand anders.
Geeneen andere heeft recht op jou.
Zonder jou zou mijn leven geen zin meer hebben.
Neen, neen, nooit, nooit. Nooit ofte nimmer.

(Dit blijft hij herhalen to hij met de boksring klaar is. Dan opent hij de zak. Een naakt meisje kruipt eruit, ze gedraagt zich als een kleuter. Kijkt verwonderd rond) Dada. (Het meisje reageert niet) Dada!!!

Chouchou (Doet Bobo na) Dada.

Bobo Dada.

Chouchou (Vindt het wel grappig) Dada. Dada. Dada.

Bobo (Wijst naar zichzelf) Bobo. Bobo.

Chouchou Bobo?

Bobo (Knikt instemmend) Bobo. (Hij wijst naar het meisje) Chouchou.

Chouchou Chouchou?

Bobo (Knikt instemmend) Chouchou. Bobo bravo Chouchou. (Hij klapt in de handen. Na een korte poos) Bobo kado Chouchou. (Hij steekt de fopspeen in haar mond)

Chouchou (Lebbert aan de fopspeen, gretig) Kado. kado.

Bobo (Nieuw lesje) Chouchou! (Ze kijkt op) Chouchou amor Bobo. ((Ze begrijpt het niet) Chouchou amor Bobo. (Hij brengt zijn gelaat dichtbij het hare. Het is de bedoeling dat ze hem een kusje geeft. Maar ze duwt de fopspeen in zijn mond. Hij slaat haar in het gelaat. Hij toont daarna wat wel zijn bedoeling was: hij geeft haar een kusje. Chouchou geeft hem nu op haar beurt een kus. Bobo is tevreden. Chouchou bravo. Kado. Kado. (Hij loopt snel af, en komt terug met een pralinedoos die hij overhandigd aan het meisje. Ze opent de doos en merkt dat ze leeg is) Kado. Kado. Amor! Amor!

Chouchou (Pruilend) Kado. Kado. Amor.

Bobo Chouchou. Amor encore.

Chouchou Amor encore?

Bobo Amor encore. (Hij leert nu hoe ze hem moet strelen, hoe langer hoe sensueler. Bobo is zeer tevreden. Plots) Kado. Kado. (Hij doet teken dat het een zeer groot kado wordt. Hij gaat af en komt terug met een bontmantel over de arm. Heel galant legt hij hem om de schouders van Chouchou. Deze begrijpt niet waarvoor dit vel wel kan dienen. Bobo maakt het gebaar van geld met duim en wijsvinger) Kado. Kado. (Hij toont haar nu hoeveel warmte zo 'n mantel wel geeft: hij laat zijn tanden klapperen, slaat zijn armen over en weer, blaast hete adem in zijn vuisten. Hij doet alsof hij de mantel aantrekt en het aldus behaaglijk warm krijgt. Chouchou blijkt er niets van te begrijpen. Bobo doet een nieuwe poging. Hij doet alsof hij een wild beest is dat neergeknald wordt.

- Hij stroopt de huid. Trekt hem aan en krijgt het behoorlijk warm. Hij gromt als een roofdier)
- Chouchou (Begint mee te grommen. Er ontstaat nu een spel "roofdiertje spelen": grommen, klauwen uitslaan, bijten enz... Chouchou begint echter echt te bijten en te krabbelen naar Bobo.
- Bobo (Slaat op de vlucht) Chouchou. No. No.
- Chouchou (Drijft Bobo in de omheining, hij raakt helemaal verward in de ijzerdraad. Tenslotte stuikt hij gewurgd neer, als dood. Chouchou is teleurgesteld dat Bobo niet meer wil spelen en schudt hem dooreen) Bobo! Bobo! Amor encore! Amor encore! (Dan begint ze onbedaarlijk te lachen) Bobo. Haha. Bobo. Haha. (Plots wordt ze ernstig, ze zoekt de fopspeen, steekt het in haar mond en staart triest voor zich uit)
- Lief Meisje (Op. Ze is babysokjes aan het breien, ze neuriet erbij)
- Chouchou (Springt op en zwaait vriendelijk naar het meisje) Dada!
- Lief Meisje (Is even verrast, maar zwaait dan terug) Dada.
- Chouchou Dada. (Korte pauze) Kado. (Ze gaat in de zakken van haar mantel en haalt er een doos bonbons uit. Ze begint er samen met het Lief Meisje van te snoepen. Beiden amuseren zich enorm en kussen elkaar, waardoor hun aangezichten besmeurd raken met chocolade)
- Lief Meisje (Reikt Chouchou één van haar breinaalden aan. Beiden lijken ze nu op een kwaadaardig idee te komen. Ze begeven zich naar Bobo en beginnen hem te mishandelen met de breinaalden, waarbij Bobo telkens een dierlijke kreet laat horen. Aldus doorsteken ze zijn ogen, tong, oren. Bobo ligt vreselijk te kermen)
- Jokaste (Op. Griekse kleding. Gestrenge houding. Ze doet verbolgen teken dat de vrouwen Bobo met rust moeten laten) Vade retro!
- Chouchou (en het Lief Meisje kruipen bang in een hoekje)
- Jokaste (Helpt Bobo recht) Oedipe! Oedipe! Pauvre, pauvre! (Ze streelt zijn bloedende oogkassen. Dan jaagt ze Chouchou en het lief Meisje weg; en Bobo ondersteunend, gaat ze af met hem. Black-out)
-

Soldaat (Komt op, doet een paar gymnastiekoefeningen. Hij hangt een paar pornoprenten aan de muur, neemt plaats op de pianokruk, vóór de prenten, met zijn rug naar het publiek en doet masturbatiebewegingen, een vlot muziekje is hoorbaar. De muziek versnelt na een poos, de man raakt buiten adem. Hij schreeuwt) Stop!!!
(Er is opnieuw een vlot muziekje hoorbaar. De man masturbeert verder. Na een poos wordt hij gestoord door drie pin-ups, die het podium opgedanst komen. Ze zijn gekleed zoals de modellen op zijn pornoprenten. De man raakt in paniek. Hij is niet meer in staat tot een erectie nu. Hij verdrijft de vrouwen en gaat daarna opnieuw door met de masturbatiebewegingen. Black-out)

(Als het licht aangaat, is de scène leeg, buiten een vouw ladder in het midden van de scène)

Soldaat (Komt op, in paradepas. Na een poos)

Vamp (Komt op, vergezeld door de moeder – een ouderwets geklede vrouw in verwachting – en het Lief Meisje. Gezamenlijk leggen de drie vrouwen een officierskepie voor zich neer en staren ernaar met bewonderende blikken)

Soldaat (Houdt halt. Hij bekijkt de vrouwen en de kepie nieuwsgierig. Het dringt langzaam tot hem door dat de vrouwen willen dat hij officier wordt. Hij zet de kepie op en beklimt de ladder. De vrouwen klappen bewonderend in de handen. De soldaat bereikt de top van de ladder en neemt de poses aan die volgens hem moeten aangenomen worden door een hoog officier. Hij geniet van zijn hoge positie. Plots worden spookgeluiden hoorbaar. De soldaat wordt bang. Grootstadsgeluiden worden hoorbaar. De soldaat raakt in paniek. Hij snelt de ladder af en werpt de kepie weg. Hij herademt: hij is weer simpel soldaat nu. De vrouwen keren zich van de soldaat af. Hij loopt hen achterna, maar ze negeren hem. Hij staat te twijfelen, en herpakt zich tenslotte. Hij zet opnieuw de kepie op. Hij speelt weer de officier. De vrouwen omringen hem bewonderend. Hem aaiend en vertroetelend gaan ze met hem af)

(Na een korte poos komen ze terug op: de soldaat heeft nog steeds de kepie op het hoofd. Hij kruipt op handen en voeten blaffend als een hond. Hij wordt strak aan de leiband gehouden door de drie vrouwen. Het groepje houdt halt)

Moeder (Houdt de soldaat een spiegel voor het gezicht. Plechtig) And than, my son, you'll be a man! (Black-out. Militaire muziek)

(Een soort politiebureel: bureau, metalen rekken, dossiers, etc.)

- Hij (Zit aan bureau, in makkelijke bureelstoel. Hij is halfweg de vijftig. Bompa - uiterlijk. Wit metalen brilletje met kleine ronde glaasjes. Kort, gekromd pijpje in de mond. Hij paf er gezellig op los. Kleding: wijde, donkere uniformbroek, wit hemd, zwarte das, bretellen. Hij heeft zich knusjes geïnstalleerd achter zijn bureau en brengt de tijd zoek met bladeren in een stapeltje pornotijdschriften. Hij geeft daarbij blijk van een rustige opwinding, als was hij aan het genieten van een goed wijntje: hij knort bewonderend, observeert genietend, rustig, maakt allerlei genoeglijke geluidjes, knikkebolt. Hij neemt zijn tijd, alvorens hij een bladzijde omslaat.
Er wordt aangeklopt. Hij kijkt even op. Bladert dan voort. Er wordt opnieuw geklopt. Hij legt zijn boekjes opzij, zonder haast, ze verbergend onder een of ander formulier. Er wordt opnieuw geklopt, de deur vliegt open, het meisje verschijnt)
- Zij (Jong meisje, blijkbaar een lifster, hippieachtig uiterlijk. Ongekamd, lang haar. Jeansbroek en -jasje. Grote rugzak op de rug en gevulde plastic wegwerpzak in de hand. Onwennig, ze kijkt rond. Verontschuldigd)
Ik moest me hier aanmelden. Ik weet niet waarom, maar de mannen van de controle zeiden dat ik me hier moest aanmelden. Bureel drie. Dat zeiden ze. De mannen van de controle.
- Hij (Heeft geen interesse voor haar, de hele tijd dat ze in zijn bureau is. Hij is verveeld met haar aanwezigheid. Weet niet wat aangevangen met haar. Hij zou het liefst alleen zijn om voort te bladeren in zijn pornotijdschriften)
- Zij (Interpreteert het zwijgen van de man anders. Ze wordt er in de loop van haar confrontatie met de man afwisselend angstig door, op haar hoede, onzeker, agressief, etc...) Misschien, ik weet het niet, misschien is het niet toegelaten om twee flessen drank mee te nemen. Ik wist dit niet. (Ze haalt twee flessen whisky en twee kartons sigaretten uit de plastic zak en deponeert ze op het bureau) Misschien zegt het reglement dat er maar één karton sigaretten en één fles korte drank per man - of vrouw, haha - mag meegenomen worden. Ik wist dit niet. Ik heb er van elks twee mee. Voilà.
- Hij (Kijkt beurtelings het uitgestalde en het meisje aan. Verwonderd)
- Zij Dit is echt alles, hoor. Ik wenste ze niet te verbergen. Ik droeg ze gewoon in die plastic zak. Geloof me niet? Wacht, ik ben niet bang voor een grondige controle. Mij mogen ze naar zoveel bureaus sturen als ze willen, meer dan dit hier zullen ze niet vinden. Ik heb niets tegen een verdere controle. Zie! (Ze heeft haar rugzak afgenomen en begint de inhoud ervan op het bureau uit te stallen, t.t.z.: jeans, T-shirts, kousen, turnschoenen, toilettas, handdoeken, enige conserveblikjes, doos Tampax, slippers, Bh's, pakje tabak) Ge begrijpt, zo 'n controles, dat is wel vervelend. Zo 'n rugzak, dat is geen valies, in een rugzak heeft alles zo zijn vast plaatsje, in een rugzak moet alles ordelijk geklasseerd zitten, anders heeft ie geen vorm en zit ie niet gemakkelijk tegen de rug. Het is een heel karweitje om alles er weer in te stoppen. Maar ik verwijt u niets. Controle is controle. Is uw schuld niet. Gij zijt nu eenmaal van de controle. Tja,

wat voor een controle is dit hier eigenlijk? Ben ik hier in een bureau van de douane, of van de politie zelf, of is dit de immigratie? (Ze kijkt rond) Oh, sorry. Ge zegt zeker: wie is 't die hier de vragen stelt, gij of ik? Ik moet hier natuurlijk niet de vragen stellen. (Ze haalt nog wat spullen uit haar zakken en legt ze op het bureau: sigaretten, aansteker, pasmunt, zakdoekje) Voilà, dit is dan alles.

Hij (Kijkt verwonderd en verveeld naar de rommel op zijn bureau. Doet niets)

Zij Wel? Gij zijt toch van de controle. Ze zeiden mij, ga naar bureel drie. Ik ben hier op bureel drie. Ge kunt alles controleren nu.

Hij (Staat moeizaam op, begint alles verwonderd te bekijken, raakt de spullen even aan. Hij ontvouwt de jeans, houdt de slipjes en de Bh's met duim en wijsvinger omhoog, bekijkt de doos Tampax, snuistert in het toiletzakje, haalt er een
bekijkt de scheerapparaat uit, bekijkt dit uiterst gegeneerd, ruikt aan de tabak, conserveblikjes)

Zij (Kijkt hem hoopvol aan)

Hij (Gaat langzaam terug naar zijn stoel, gaat zitten, en begint potloden te scherpen, een werkje waardoor hij helemaal in beslag genomen wordt)

Zij Wel, is het nu in orde? Hebt ge hier nu iets gevonden? Dit is toch in orde? (Ze zoekt in haar spullen, naar iets dat de man toch verdacht had kunnen vinden. Ze neemt het pakje tabak op) Is het dit? Dit pakje tabak? Ik kan u verzekeren, dit is gewone tabak. Hij ruikt straf, akkoord. Maar dit zijn geen drugs of zo. Dit is gewoon straffe tabak. (Ze wordt nerveuzer) Haha, jullie dachten zeker, dit ziet er zo 'n soort hippie uit, zo 'n liftster, die zal wel drugs bij zich hebben. Wat dacht ge, dat ik 10 kilo marihuana bij me had? Wel, waar zijn ze dan?

Hij (Kijkt even naar haar op)

Zij Oh, ik zie het al. Ge denkt, ze kan hier wel mooi zagezegd alles op mijn bureau stapelen, maar ze kan nog altijd iets onder haar kleren verborgen houden. Dacht ge dat ik 10 kilo hasj aan een koordje om mijn hals hangen had? Kijk maar. (Ze trekt haar hemd een eindje open. Bedenkt zich) Oh, maar dit zal hier niet zo maar gaan. Als ge een lijfonderzoek wilt, dan moet ge maar voor een vrouwelijke beambte zorgen. Ik sta geen lijfonderzoek toe door een man. (Ze doet haar knoopjes weer dicht) Wel, komt er een lijfonderzoek? Dan zult ge een vrouw moeten roepen. Nee? Goed, dan geen lijfonderzoek. Mij om het even. (Ze wacht af. De man blijft maar potloden scherpen. Na een poos) Kijk mijnheer, eh... adjudant of wat ge ook moogt zijn, met alle respect, kijk, mijnheer de officier, ik... ik reis dus al liftend. Het is al laat aan 't worden. Als ik nu nog wil meegenomen worden, moet ik me spoeden, straks is het donker en neemt geen mens me nog mee. Hé, mag ik nu weg? Er is niets gevonden. Ik mag alles weer opbergen, hé. (Ze wil dit doen)

Hij (Kijkt op)

- Zij (Schrikt, laat alles liggen) Maar waarom niet? Godverdomme! Als er iets strafbaars is met me, zeg het dan. Als er iets is met mijn reispas, of met die drank of sigaretten, zeg het me. Maak proces-verbaal op, zeg hoeveel boete ik moet betalen, ik heb nog een beetje geld. Ik zal ze betalen, de boete.
(Geen reactie van de man) Nee? (Korte poos. Kijkt rond) Ik begrijp het wel, ja. Me laten wachten, hé. Ik ben toch maar een vuile liftster hé, een hippie zoals jullie dat noemen. Was ik een chique dame geweest, die aan de controle komt, in een slee van een Jaguar of zo, dan zou ik wel voorrang krijgen. Dan kan 't niet rap genoeg gaan. Ja, madam. Nee, madam. Niets aan te geven zeker, madam. Nee, we hoeven uw papieren niet te zien, madam. Die zullen wel in orde zijn, nietwaar, madam...
- Hij (Schuift voorzichtig haar spullen opzij, spreidt een tafelkleedje uit op zijn bureau en begint aan een gezellige maaltijd: hij haalt een stapeltje boterhammen te voorschijn, een thermos koffie, conserveblikjes, allerlei potjes met boter, confituur, etc...)
- Zij (Windt zich op) Jaja. Het is niet de eerste keer dat ik zo 'n behandeling meemaak. Jullie beampten, jullie officials kunnen ons niet uitstaan. Wij reizen niet zoals u dat deed vroeger. Wij zijn vuile hippies, hé, die hun vervoer schooien, al liftend. Wij zijn langharig, ongewassen werkschuw tuig. Wij zijn stront in uw ogen, hé. Wij voldoen niet aan uw burgerlijke normen. Maar hebt ge er ooit eens bij stilgestaan, waarom jullie, bourgeois, zo 'n haat hebben tegen ons? Omdat die vrijheid van ons, jullie schrik inboezemt. Ja! Vooral onze seksuele vrijheid, daar zijt u zo bang voor, maar tegelijkertijd zijt ge jaloers op ons. Ge zoudt zo graag in onze plaats willen zijn. Maar dat kan niet: er zijn de bureeluren, het deftige fatsoen, de saaie echtgenote thuis, wat zouden de bazen en de burenen zeggen? Daarom zijt ge tegen ons, omdat ge bang zijt van ons, en jaloers. Zo is het, mijnheer. Zo is het. Maar dit kunt ge natuurlijk niet toegeven. Ge pest ons liever. Ons hier laten wachten. Zomaar, zonder de minste reden! (Ze is dichterbij gekomen, ziet de pornobladen. Bladert erin) Ha, zo eentje zijt ge dus. Zo zit dat. In plaats van uw werk te doen, hier zitten vuile prentjes bekijken. Jaja... En wat zouden uw oversten hiervan zeggen? Ge hebt toch oversten. Iedereen die in een bureel werkt, heeft oversten. En als ik hen eens ging inlichten? Kijk, ik heb een voorstel. Gij weet misschien iets van mij. Misschien is mijn pas niet in orde, of er is de kwestie met deze flessen. Of misschien sta ik op één van uw zwarte lijsten ergens. Maar ik weet nu ook iets van u. We zijn effen nu. Ik stel voor dat ik niets vertel aan uw oversten, en dat gij me laat gaan. Akkoord? Zijt ge 't daarmee eens?
- Hij (Is aan zijn fruit toe. Ontdoet een peer zorgvuldig van haar schil)
- Zij (Schreeuwt) Zijt ge het daarmee eens? Mijnheer de officier! (Smekend) Alstublieft, begrijpt ge dat niet, ik wil hier weg. Ik moet nog een auto vinden. Ik moet zeker nog 100 kilometer verder geraken vandaag. Kijk, ge krijgt deze flessen drank en de sigaretten van me kado. Ze zijn voor u, en voor uw dame thuis. Maar laat me gaan. Toe.
- Hij (Sabbelt aan de peer. Begint ondertussen weer zijn pornobladen in te kijken)

- Zij (Met hoge stem) Alstublieft mijnheer! Waarom zijt ge zo hard? Wat moet ik dan wel doen? Wat moet ik doen?
- Hij (Kijkt geprikkeld op)
- Zij (Merkt dat hij de pornofoto's aan 't bekijken is. Ze interpreteert de blik waarmee hij haar aankijkt op haar manier. Ze deinst terug, langzaam zijn "bedoelingen" begrijpend) Oh, ik begin het te begrijpen. Ik had het moeten weten. Alle mannen zijn gelijk. Hoe oud ze ook zijn, dat is het wat hen door het hoofd spookt: naakte vrouwen. Vrouwen in hun blootje. Thuis de brave huisvader spelen hé. En op het werk uw macht misbruiken en jonge meisjes in hun blootje willen zien, en zo. Ge denkt, zo 'n modern, hippieachtig kind, dat laat zich maar aan iedereen zien, dat laat misschien wel een lijfonderzoek toe door een man, dat speelt wel even zijn kleren uit. Dat zie ik toch nooit terug, geen haan die ernaar kraait. (Verontwaardigd) Maar met mij slaat ge de bal mis, vader. Niet met mij. Allicht ben ik wegens één of ander bagatel strafbaar, maar zover krijgt ge me niet. Zo gewillig, zoals die meiden in uw boekjes ben ik niet hoor. Oh nee! Wij zijn hier wel alleen, maar als ge ook maar één vinger naar me uitsteekt, dan schreeuw ik dit ganse gebouw overeind. Verstaat ge me?
- Hij (Is aan zijn koffie toe. Schenkt in. Neemt er een speculoosje bij. Doppen. Sabbelen)
- Zij Ge gelooft me niet, hé. Ge zit daar maar obscene geluidjes te maken hé. Al liet ge me hier nog honderd jaar wachten, niets krijgt ge van mij gedaan. Ik schiet hier nog liever wortel. Ik mag er wel bij gaan zitten, zeker? (Ze gaat zitten)
- Hij (Haalt speelkaarten te voorschijn. Begint patience te spelen)
- Zij (Na een poos, reeds van haar weerstand prijsgevend) Dit is niet eerlijk. Nee, die is niet eerlijk. Machtsmisbruik, dat is het. Ge weet dat ge de sterkste bent, natuurlijk. Ge kunt me hier houden zolang ge maar wilt. Begrijpt ge me dan niet? Ik moet nog een lift halen, het is al zo laat, niemand neemt nog lifters mee als het donker wordt. Ja, ergens een maniak of zo, die wel...
(Plots, met veel moeite) Kijk, meneer, luister alstublieft. Kijk, het is goed. Ik ben akkoord met wat ge vraagt. Ik wil niet onwillig zijn. Ik zal tonen dat ik van goede wil ben, daarna laat ge me gaan, hé. Is het nu goed? Voilà. Ik sluit de deur. (Ze doet dit) Zo zijt ge gerust en kunt ge niet gecompromitteerd worden. Ik wil dus wel iets doen, maar gij blijft daar zitten. Verstaan? In orde dus. Ja, ik begrijp u natuurlijk wel, het moet frustrerend zijn om zo naar onbeweeglijke prentjes te moeten kijken. Het echte is altijd interessanter. Ik doe u dit plezier. Ik speel levend seksplaatje voor u. (Ze trekt haar hemd uit, houdt haar BH aan) Is het goed zo? (Ze neemt allerlei poses aan: profiel, toont haar rug...)
- Hij (Kan zijn ogen niet geloven. Kuist zijn brilletje, tracht voort te kaarten)
- Zij Ziet ge 't niet goed? (Niet onvriendelijk nu, want haar gevoelens van hoer en moeder zijn opgewekt. Ze voelt zich een nurse die de seksuele noden van "die mannen die toch altijd zo 'n egoïstische, onvolwassen jongens blijven", kan

lenigen) Ik kom wel wat dichterbij. Hé, weet ge wat gij zijt, een smerig loedertje, een oud vuilikje, dat zijt ge. Een egoïstisch genietertje. Hé, opoe. (Danspases) Is ons ventje nu tevreden? Mag het vrouwtje nu naar buiten, mag ze nu weg?

Hij (Tracht voort te kaarten)

Zij Nog niet? Heeft hij nog niet genoeg? Ge overdrijft, gij. Gij zijt gulzig, hé. Wacht, ik wil nog wel een poging doen, maar dan laat ge me eruit, hé. (Ze trekt haar jeans uit. Heeft nog slipje en BH aan. Ze beweegt zich dansend voor hem) Is het nu beter? Is het goed? Ik toon mijn goeie wil. Ik heb nu al heel wat uitgespeeld. Geef toe. Is het ventje nog steeds niet content? Kijk, ik geef nog één toemaatje, en dan ga ik weg. We zijn akkoord dus. Goed, ik laat u nog even mijn borstjes zien. Mooie borstjes heb ik, al zeg ik het zelf. Ik ben berucht om mijn mooie borstjes. Annie-met-de-mooie-borstjes noemen ze me. En dat laat ik u nu zien. Eventjes. En dan laat ge me dus gaan. OK? (Ze komt tot dicht bij de man, laat hem heel even haar borstjes zien en glipt dan dansend weg. Ze wacht op het resultaat)

Hij (Is totaal in beslag genomen door zijn patiencespel)

Zij (Voelt zich bedrogen. Woedend) Is het nu nog niet genoeg? Ge zijt niet eerlijk. Ik doe al wat ge vraagt. We waren overeen gekomen, dat ge me nu zoudt laten gaan. Ge zijt niet eerlijk. Gij wilt steeds meer. (Smekend) Ge gaat me toch niet vertellen, dat ge alles wilt, dat ik me nog moet laten vogelen door u ook. Dat kan toch niet. Voor een paar gesmokkelde flessen! Zoveel zijn ze me toch niet waard. Ge zijt te veeleisend.

Hij (Hij kaart voort)

Zij (Na een poos) Oh wel. Ik heb het al gezegd. Ik had het kunnen denken. Mannen blijven mannen. Het is altijd hetzelfde. Als ge twaalf zijt, begint het al. Ge wilt een nieuwe fiets, ge kunt er een krijgen. Maar eerst moet ge pa avonden lang warm maken: hobbelpaardje spelen op pa's knie. Wilt ge naar een dancing buiten stad, de buurtjongen geeft u wel een lift, maar dan moet ge in het terugkeren wel even de achterbank op met hem. Hier is het weer hetzelfde. OK dan maar. Als het dat is wat ge wilt. We gaan eens lief zijn voor opoe. Opoe is nog kranig. We gaan opoe eens heet maken. Opoe eens zijn zin laten doen op een jong meisje. Vooruit, ik laat u even wroeten in me, en dan mag ik dus definitief weg. Meer kunt ge dan niet meer eisen. (Ze gaat achter hem staan en begint hem te strelen) Is het zo goed, opoe, doet het deugd? Ge zegt het maar als ge eraan wilt beginnen. Waar wilt ge 't met me doen? Op de vloer? Mmm... de vloer is OK voor mij. Linoleum. Gaat nog. Komaan, opoe, een beetje opschieten, een beetje meer enthousiasme. Ik moet nog een auto vinden. (Ze streelt hem grondig. Tenslotte begint ze de knopen van zijn hemd los te maken, zijn bretellen af te doen)

Hij (Rukt zich plots los. Vuurrode, woedende kop. Totale ergernis. Hij wijst naar de deur) ERUIT! ERUIT! ERUIT!

Zij Oh! Oh! Oh! (Ze krabbelt haar kleren bij elkaar, grijpt haar spullen en gaat lopend af)

Hij (Komt langzaam tot bedaren. Tenslotte: zelfde houding als begin: aan pijpje sabbelen en goedkeurend mompelend de pornotijdschriften doorbladeren. Na een poos kijkt hij het publiek aan, hij krijgt een vuurrode kop, hij windt zich op. Het duurt even voor hij woorden vindt om zijn walging te beschrijven) Vrouwen... ze zijn vuil... ze hebben een lijfgeur, ze stinken... ze laten iedereen in zich koteren... ze redeneren niet logisch, ze zijn hysterisch... kinderachtig doen en blèren... smeken en dreigen... je lastig vallen... praten als kippen zonder kop... HET ZIJN HOEREN!
(Zijn ergernis ebt weg. Hij begint weer vertederd naar zijn pornoprenten te kijken. Hij vergeet de hele wereld, vermeiend midden zijn naakte meisjes...)
(Fade-out)

(Het decor stelt een keuken voor. Gedurende deze scène is de muziek van de finale van "Carmen" hoorbaar)

Vrouw (Op, in ochtendjapon. Ze dekt de ontbijttafel. Daarna wacht ze op haar man)

Man (Op, zonder iets te zeggen, begint hij onmiddellijk te eten, gehaast. Ondertussen leest hij de krant, maakt notities in een agenda en negeert zijn vrouw compleet)

Vrouw (Tracht voortdurend lief te zijn voor haar man. Ze reikt hem de suiker aan, de melk, het brood, etc... maar haar pogingen falen. De man negeert haar. Tenslotte stopt de vrouw haar pogingen, ze houdt op met eten en zit moedeloos naar haar man te staren)

Man (Staat op. Energiek stopt hij wat spullen in zijn aktentas, doet zijn das om, trekt zijn jas aan en gaat de deur uit, zonder zijn vrouw te bekijken)

Vrouw (Blijft een achter. Totaal ontredderd. Begint stil te huilen)
(Black-out)
